

Мирјана Бобић-Мојсиловић: **Велики Брат**

Морални суноврат Србије – која је систематски разваљивана последњих двадесетак година, и у којој је оплата важнија од суштине, а слика коју светске мреже шаљу у етар одавде важнија од тога шта се десило – могао се јасно видети и на скоро комеморативној седници Скупштине Србије, на којој је премијер изнео свој експозе поводом једностраног отцепљења Косова. У тако тешкој ситуацији у којој се Србија нашла, понижена, остављена, покрадена, морално и на сваки други начин уништена, парадоксално – чули су се и дисонантни тонови. Није било потребног јединства поводом другог изгубљеног косовског боја, у коме је Србија потучена до ногу – вољом пре свега САД и Европске уније, како је то тачно апострофирао премијер.

Један посланик је тим поводом упитао премијера – да ли ће нас појединачно апострофирати, оптуживши га да је та његова изјава изазвала демонстрације младих људи по Београду и другим градовима Србије. Критика упућена онима који су ових дана разваљивали српске градове, палили аутомобиле и лупали излоге сасвим је на месту: дивљање по улицама не може да оправда никакав узвишени емоционални разлог, али овде се ради о нечем другом – о дуплим стандардима.

Јер, у Србији, већ одавно, постоји оркестар који здушно свира америчку химну, поручујући нам да је „Боже правде” израз огавног српског национализма, те да морамо да верујемо да је једнострано отцепљење Косова и поклањање српске територије на управљање Змији и његовим саборцима из ОВК у ствари за добробит Србије. Те да сваки модеран грађанин Србије има да верује Кондолизи Рајс и Џорџу Бушу, кад после свега изјављују да су пријатељи Србије, те да не виде зашто Америка и Србија не би и даље биле савезнице – у стварању још више малих држава на територији Србије.

Тај оркестар, који се штимује на неком другом месту, ономад нас је убеђивао и да смо заслужили бомбардовање, те да свако зло и свака неправда према овом народу није ни зло ни неправда, већ стање ствари – то јест нека врста заслужене казне. Да су српске страсти и огорченост некако невоспитане и алкаве, док су страсти Шиптара,

достојанствене и узвишене. Тај оркестар сања приштинску слику – да Срби ових дана, као Шиптари, љубе америчке заставе, а да се у Београду улица Српских владара преименује у улицу Кондолизе Рајс. Да Бернар Кушнер добије споменик захвалности, пошто би глупи Срби требало да схвате да је све што је радио свих ових година, у ствари, било за њихово добро.

Тај оркестар је, међутим, ћутао кад је пре четири године шиптарска руља запалила онолике српске светиње на Косову и Метохији, али је сада тешко узнемирен због разлупаних излога америчког ланца ресторана брзе хране, јер је сваки Мекдоналдсов ресторан, као споменик америчке културе, важнији од било ког српског манастира на Косову.

Тај оркестар нас убеђује да је Гуча срамота Србије, да је кад те гледа Велики Брат – то највиши домет егзистенције, а да је ћирилица некако простачка. Тај оркестар се тешком муком уздржао да не направи ватромет у знак подршке мудрим и успешним напорима Мартија Ахтисарија и Џорџа Буша за комадање Србије. Тај оркестар је покушао да нас убеди да је Србима на Косову и Метохији боље са Тачијем наго са Тадићем, те да је упирање прстом на Америку кључни доказ српске агресивности, просташтва и урођеног фашистoидног гена.

О. К. – од мржње према Америци, или Европи немамо ништа, нити нам ишта добро може донети лупање излога Мекдоналдса или прозора на страним амбасадама. Везане су нам руке, и оборени смо на под. То морамо да истрпимо.

Али, нека нас бар нико не тера да волимо Великог Брата који нас је оборео на земљу, коју нам је отео.

Јер, све то подсећа на онај мрачни стаљинистички метод у коме мучитељ, шамарима, тера жртву да изговори да је захвална за казну и да разуме праведност свог мучитеља.

Ilir Karamaniqi: Морални суноврат Мирјане Бобић-Мојсиловић

У два наврата, дневне новине »Политика« у својој рубрици »Погледи са стране«, објавиле су текстове са приватног сајта Мирјане Бобић-Мојсиловић.

У првом параграфу текста »Велики Брат« (Политика, 20.02.2008), Бобић-Мојсиловић констатује да се Србија налази у моралном суноврату. При томе, Бобић-Мојсиловић прећуткује или заборавља барем 3 ствари: 1. да Србија није само »систематски разваљивана 20 година«, већ и да је та иста Србија исто толико година разваљивала све око себе (најпре СФР Југославију и Косово, затим Хрватску и Босну, да би се на крају окупила и на своје грађане); 2. да, »парадоксални дисонантни тонови у Скупштини Србије« јесу парадоксални једино зато што данас, за разлику од читаве досадашње историје српске државе, постоји апсолутни консензус о завојевачкој политици српске буржоазије над Косовом (види: Димитрије Туцовић, Србија и Арбанија, 1913); 3. Бобић-Мојсиловић такође заборавља да Србију није »потукла само САД и ЕУ«, већ је и ОВК, као једина војска »у Србији«, која се оружаном сукобила са Милошевићем. Герилска војска ОВК се, лицем у лице, и са пушком у руци, сукобила са Милошевићевим војним и полицијским снагама, у које су били упрегнути »најбољи синови српског народа«. ОВК је војно и политички поразила Милошевића. И не само то. Да није било њих, и НАТО бомбардовања, данас би се Милошевић вероватно још мазео са својим унуцима у Београду, а Бобић-Мојсиловић би, уместо у емисији центра антимилошевићевства Б92, место могла пронаћи и у ЦЗ-у, као анти-државни елемент. Дакле, она свакако за своју слободу има да захвали и ОВК-у и САД!

Али, Бобић-Мојсиловић је већ потпуно заборавила на Милошевића, онога против кога се сама борила. Заборавила је и да је у зиму 1997. делила мандарине са студентима у Васиной улици, тачно испред милошевићевског полицијског кордона. То сада није више битно. Јер, њено неслагање и борба против српског тиранског режима, сада је заменила слагање и љубавна подршка новом премијеру и »новој« српској политици. Сада је за све крив »амерички оркестар«, слажу се и Бобић-Мојсиловић и њен премијер. То је оркестар који сада свира: »Да су српске страсти и огорченост некако невоспитане и алчке, док су страсти Шиптара, достојанствене и узвишене. Тај оркестар сања приштинску слику – да Срби ових дана, као Шиптари, љубе америчке заставе, а да се у Београду улица Српских владара преименује у улицу Кондолизе Рајс.«

А није ли и Бобић-Мојсиловић некада корачала са америчким заставама, истом том улицом Српских владара, заједно са шетачима Београда? Није ли и она била у тој поворци Американфила пре неких 10 година? Сада она види да се преварила: »Американци се међусобно љубе са Шиптарима!« Но, Бобић-Мојсиловић и поред свог беса и понижености – што ју је напустио стари љубавник – ипак остаје морално чврста и поносна. Она прихвата своје јаде, и није осветољубива, већ напротив сасвим трезвена: »О. К. – од мржње према Америци, или Европи немамо ништа, нити нам ишта добро може донети лупање излога Мекдоналдса или прозора на страним амбасадама. Везане су нам руке, и оборени смо на под. То морамо да истрпимо.«

Дакле, она не подржава разарања и паљевине Мекдоналдса и страних амбасада: мора се истрпети губитак љубави Великог Брата и не провоцирати га »нерационалним« насиљем против њега – од тога нема ништа, осим да се добију још веће батине. Друга је ствар то да сви они »млади хулигани« пале установе Великог брата са истим шовинистичким речима на уснама које Бобић-Мојсиловић сервира по свим могућим медијима, од »најтиражнијих дневних новина на Балкану« до франкфуртских Вести. И онда, када се са тим истим Бобић-Мојсиловић шовинизмом деца туку са полицијом у Бања Луци или Бечу, онда ће Бобић-Мојсиловић рећи да то није било потребно.

Са друге стране, у свом другом тексту под називом »Радост« (Политика, 7.02.2007), Бобић-Мојсиловић показује да њеном менталном енергијом не преовладава само »девојачка« туга због напуштености, нити само »мушка« шовинистичка осорност према Албанцима. »Радост« је излив мајчинске љубави према једном 20-годишњем младићу, »нашем дечку«. Она устаје у мајчинску одбрану њега, у тренутку када га напада »један медиокритетски 50-годишњи политичар«. Јер треба да знамо: тај млади и талентовани тенисер/патриота нас је пуно пута обрадовао и делио своје успехе са нама, обичним људима. Али опет Бобић-Мојсиловић заборавља, да то колико је он »наш народни дечко«, толико га и његових у две године муком и знојем зарађених 6 милиона долара такође кандидују за припадника једног другог народа: народа апатрида, нових богаташа светске елите, која се безбрижно сместила у Монте Карлу, како не би својим народима и државама делила ни порез. Новак Ђоковић са српским народом и државом не дели ни пишљива гроша. Са друге стране, оне људе који са истом таквом муком и знојем, устају у 5 сати ујутро читав свој радни живот, не би ли Београђанима направили свеж хлеб и пециво, њих Бобић-Мојсиловић именује Шиптарима. Она тако зове управо обичне људе који зарађују грош за грош, људе који су њени суграђани, и који праве храну за исту особу чије речи пале њихове пекаре и радње.

Бобић-Мојсиловић је недвосмислено у моралном суноврату. Тај је суноврат производ како њене личне, тако и малограђанске патологије напуштености, затуцаности, провинцијалности, мржње и бојажљивости према Великом Брату. Она жели још увек да

се радује, али не зна како то да искаже. Можемо ли јој се помоћи?

Ако неко може да јој помогне, онда је то пре свега њена сестра-близнакиња која проповеда љубав и »нову сензибилност«, и каже: љубите се средњошколци! Мирјана је прва која вапи за Зораниним средњошколским пољупцем. Уосталом, ако не љубав, две сестре деле мржњу према изгубљеном љубавном објекту: Великом Брату.